

Şeytan şüpheyi niçin önce akla değil de kalbe atıyor?

İmanın mahalli kalbdır. Akla gelen şüpheler, önem verilmediği ve üzerinde durulmadığı taktirde kalbe bir zarar vermez.

Bazen şüphe ile vesvese karıştırılıyor. Aklın fizik olayları konusunda, “Acaba şöyle mi, yoksa böyle mi?” gibi tereddütlere düşmesi, araştırma yaparak gerçeği bulması zaten onun görevidir. Hiçbir şeyin aksini düşünmeyen, bildiği ile yetinen bir akıl terakkiye manidir.

İmanî meselelerde ise durum farklıdır. Meselâ, meleklerin varlığı konusunda aklın şüpheyeye düşmesi, o nuranî varlıkların olmamalarına da olmaları kadar ihtimal vermek demek olur ki, Üstadımız böyle bir tarafsız düşünce için “**muvakkaten bir dinsizliktir**” ifadesini kullanır.

Ancak, imanî meseleler böyle bir şüphe içerisinde ele alınmaksızın, sadece insanın hatırına küfre dair şeyler gelmesi, yahut bunların hayal edilmesi imana hiçbir zarar vermez. Zaten, akla gelen yanlış bir düşünceden rahatsız olmak, imanın varlığına ve kemaline delildir.

Bir önceki sorunun cevabında da beyan edildiği gibi, kalbin inanması da sevmesi de korkması da,..., kelimesizdir. Ona zarar vermek üzere şeytanın attığı vesveseler de kelimesizdir. Yani bunlar kelimelere dökülmüş fikirler halinde kalbe intikal edemezler. Fikirleri değerlendirmenin yeri kalb değil akıldır. Nitekim burada da şeytanın vesveseyi önce kalbe attığı beyan edilmiştir.